

Advent: 21 de Desembre

Text de l'Evangelí (Lc 1,39-45): Per aquells dies, Maria se n'anà de pressa a la Muntanya, en un poble de Judea, va entrar a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, l'infant va saltar dins les seves entranyes, i Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant. Llavors cridà amb totes les forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes! Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar? Tan bon punt he sentit la teva salutació, l'infant ha saltat de joia dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà!».

«Feliç tu que has cregut!»

Mn. Àngel CALDAS i Bosch
(Salt, Girona, Espanya)

Avui, el text de l'Evangelí correspon al segon misteri de goig: la «Visitació de Maria a la seva cosina Elisabet». Es ben bé un misteri! Una silenciosa explosió d'un goig profund com mai la Història ens ho ha narrat! És el goig de Maria, que acaba de ser mare, per obra i gràcia de l'Esperit Sant. La paraula llatina “gaudium” expressa un goig profund, íntim, que no esclata per fora. Malgrat això, les muntanyes de Judà es cobriren de goig. Maria exultava com una mare que acaba de saber que espera un fill. I quin Fill! Un Fill que pelegrinava, abans de néixer, pels corriols pedregosos que portaven a Ain Karen, arrebossat en el cor i en els braços de Maria.

Goig en l'ànima i en el rostre d'Elisabet, i en el nen que salta d'alegria dins les seves entranyes. Les paraules de la cosina de Maria travessaran els temps: «Beneïda sou vós entre totes les dones i beneït és el fruit del vostre sant ventre!» (cf. Lc 1,42). El rés del Rosari, com font de goig, és una de les noves perspectives descobertes per sant Joan Pau II en la seva Carta apostòlica sobre El Rosari de la Verge Maria.

La joia és inseparable de la fe. «D'on em ve a mi tant de bé que la mare del meu Senyor em vingui a visitar?» (Lc 1,43). L'alegria de Déu i de Maria s'ha escampat arreu del món. Per a donar-li pas, només cal obrir-se per la fe a l'acció constant de

Déu en la nostra vida, i fer camí amb l'Infant, amb Aquella que ha cregut, i de la mà enamorada i forta de sant Josep. Pels camins de la terra, l'asfalt o les llambordes o els terrenys fangosos, un cristià intel·ligent porta damunt seu, sempre, dues dimensions de la fe: la unió amb Déu i el servei als altres. Tot ben junt: amb una unitat de vida que faci que no hi hagi solució de continuïtat entre una cosa i l'altra.